

Filosof: Der er forskel på islam og protestantisk kristendom

debat

KAI SØRLANDER

17. maj 2017 00:00

"Med sit krav om, at samfundet skal styres ved hjælp af sharialov, går islam direkte på tværs af betingelserne for en sekulær demokratisk samfundsorden. Skal vi politisk forsvare denne orden, så skal vi altså direkte sikre os imod, at sharialoven (og folk, som understøtter denne lov) får øget indflydelse i vort samfund. Her er der altså grund til at vise rettidig omhu." **Foto: Picasa**

Vi har ikke grund til at være bange for protestantisk kristendom, for den har hjulpet os frem til den sekularisering af det politiske, som vort demokrati nyder godt af. På den anden side har vi grund til at vise en anderledes bekymring, hvad angår islam, skriver filosof Kai Sørlander

Websitet anvender cookies til at huske dine indstillinger, statistik og at målrette annoncer. Husk. Du kan stadig få 4 uger gratis. Denne information deles med tredjepart.

OK

Læs mere

Lad os tænke os to forskellige lande eller landområder, hvor der hersker to forskellige religioner. Den ene religion har sit udspring i en religiøs forkynder, som nægter at have samfundsmæssig magt, og som giver nogle bud – elsk din fjende, vend den anden kind til – som ikke kan gøres til politisk lovgivning. Den anden religion har derimod sit udspring i en religiøs forkynder, som i sin egenskab af religiøs leder også er politisk, militær og juridisk leder; og som i sin religiøse forkyndelse giver en konkret politisk lovgivning for, hvorledes det fælles samfundsliv skal foregå.

De to religioner er altså radikalt forskellige i deres indhold og i de fordringer, som de stiller til den enkelte. Og denne forskel har indflydelse på, hvorledes den politiske udvikling i de to samfund på længere sigt forløber. Den indebærer, at udviklingen går i forskellige retninger. Som følge af indholdet i den første religion, så udvikler det samfund, hvor den hersker, sig hen imod en adskillelse af religion og politik. Her betragtes den politiske lovgivning som menneskeværk, og som følge af budet om at elske sin fjende kan ingen påberåbe sig at have Gud på sin side i sin politiske strid med andre.

Helt anderledes ser det derimod ud for den anden religion. Her er det samfund, hvor den hersker, forhindret i at gå samme vej, fordi det er låst fast i den konkrete guddommelige lovgivning, som er givet med den religiøse forkyndelse. Her giver religionen ingen dynamisk støtte til en sekularisering af det politiske.

Så langt er der tale om et tankeeksperiment. Men det er også et tankeeksperiment, der afspejler den virkelighed, hvori vi lever, eftersom de to religioner står for henholdsvis kristendommen og islam. På den ene side har vi kristendommen, der – som følge af sit særlige indhold – har medvirket til at sekularisere det politiske. Og på den anden side har vi islam, der – som følge af sit særlige indhold – har medvirket til en fortsat islamisering af den politiske lovgivning, og som altså har modvirket en sekularisering af det politiske, hvor den har hersket.

Disse enkle sammenhænge karakteriserer den virkelighed, som vi har fået i arv fra vores forfædre. De er med til at forklare, hvorfor vi i vor del af verden har arvet en nogenlunde velbygget og veludviklet sekulær demokratisk

Website-nyheder, nyheds-tilbud, huk-dine indstillinger, statistik og målrettede annoncer, uger gratis
 Denne indtægt er nødvendig for at kunne tilbyde dig vores indhold og tjenester.

samfundsorden med religionsfrihed og ytringsfrihed, mens folk i den islamiske verden ikke har fået en tilsvarende arv, men derimod har fået et samfund, hvor sharialoven – med dens forbud imod frafald – har været herskende.

Set i dette lys er det relativt let at besvare det spørgsmål, som formand for Grundtvigsk Forum, Kirsten M. Andersen, stiller i kronikken den 9. maj. Titlen på kronikken lyder: ”Hvor bange er vi for religion?”. Men hendes spørgsmål er vel mere præcist: Har vi grund til at være bange for religion? Og her må det historisk informerede svar være: Vi har ikke grund til at være bange for protestantisk kristendom, for den har hjulpet os frem til den sekularisering af det politiske, som vort demokrati nyder godt af. Tværtimod har vi snarere grund til at være bange for, at den protestantiske ånd svækkes, fordi vi ikke ved, hvad der vil erstatte den.

Det kan udmærket vise sig at være en åndelig forvirring, som opløser grundlaget for vort sekulære demokrati. På den anden side har vi grund til at vise en anderledes bekymring, hvad angår islam. For med sit krav om, at samfundet skal styres ved hjælp af sharialov, går islam direkte på tværs af betingelserne for en sekulær demokratisk samfundsorden. Skal vi politisk forsvare denne orden, så skal vi altså direkte sikre os imod, at sharialoven (og folk, som understøtter denne lov) får øget indflydelse i vort samfund. Her er der altså grund til at vise rettidig omhu.

Men således ser Kirsten M. Andersen ikke på sagen. Hun ser overhovedet ikke nogen politisk betydningsfuld forskel mellem kristendommen og islam. For hende er et forbud mod, at kvinder i den offentlige sektor – det være sig hospitaler, skoler eller retssale – må bære islamisk tørklæde, et udtryk for en almen angst for religion. Og på samme måde opfatter hun også et forbud mod bederum på offentlige institutioner som et udtryk for en almen angst for religion.

Men det er det jo netop ikke. Det er derimod udtryk for en specifik bekymring for, at samfundet underlægges islamisk sharialov, som i sin konsekvens vil kvæle det sekulære demokrati. Og det er her vigtigt at forstå,

Websitet anvender cookies til at huske dine indstillinger, statistik og at målrette annoncer. Husk. Du kan stadig få 4 uger gratis. Denne information deles med tredjepart.

OK

Læs mere

at det, at kvinder går med islamisk tørklæde, er et tegn på en social udbredelse af sharialov, ganske uanset om kvinderne gør det frivilligt eller under tvang.

Så enkle som disse sammenhænge i grunden er, så ser vi altså, hvor vanskeligt det er for folk, der burde vide bedre, at forstå dem. Og det skyldes ikke, at disse folk er bange for religion; men det skyldes måske, at de er bange for at erkende – og handle på – at religioner er forskellige. Fordi de har kvalt deres egen tankevirkosomhed i en fejlagtig tro på, at religionsfrihed indebærer religionslighed.

Kai Sørlander er filosof.

kommentarer

Du skal have en Facebook-profil for at kunne kommentere denne artikel. Husk at brud på debatreglerne kan medføre, at dine kommentarer bliver fjernet, og din profil udelukkes fra debatten. [Læs mere om retningslinjerne for vores debat her.](#)

4 kommentarer

Sortér efter **Populære**

Tilføj en kommentar ...

Bjarne Viggo Nilsson · Fhv. redaktør/journalist hos Jysk Fynske Medier P/S

Tak til Kaj Sørlander for klar indsigt. Men hvor er det dog forstemmende, at han forekommer så relativt alene i det danske akademiske landskab. Og helt galt er det da blandt de såkaldte islam-forskere (f. eks. en skikkelse som lektor Jørgen Bæk Simonsen), som altid er klar med en apologi for islam vis-a-vis vestlig-kristen kultur. Forsker-sjæle på Carsten Niebuhr-instituttet, der har brugt mange år for skatteborger-regning til at studere islam uden tilsyneladende at have forstået ret meget af, hvad fænomenet går ud på, og hvad det er i stand til at gøre ved mennesker. Ufatteligt.

Synes godt om · Svar · 4 · 10 timer · Redigeret

Anette Christina Jensen · Eggesvinagle, Vestsjælland, Danmark
 Website anvender cookies til at huske dine indstillinger, statistik og at målrette annoncer. Husk. Du kan stadig få 4 uger gratis. Denne information deles med tredjepart.

OK

Læs mere

På hvilken måde har vort samfund og vort demokrati nvdt godt af

sekulariseringen? Der er da ikke nødvendigvis en direkte korrelation.

Synes godt om · Svar · 17. maj 2017 20:09

Bo Lund-Hansen · Stud.Mag. hos KU

Frigjort politik fra religion.

Synes godt om · Svar · 17. maj 2017 23:44

Andreas Christian Jensen · Eggeslevmagle, Vestsjælland, Denmark

Bo Lund-Hansen Det svarer sådan set ikke på mit spørgsmål. Det er jo bare en ny påstand.

Synes godt om · Svar · 17. maj 2017 23:55

Jørgen Zachariassen · Cand.mag.

Der er som du siger "ikke nødvendigvis en direkte korrelation" mellem sekularisering og demokrati. Det siger Sørlander heller ikke, han påpeger den (protestantiske) kristendom som noget, der har ført til adskillelse af religion og politik (men man kan jo ikke vide, om den ville være kommet alligevel), så "Her betragtes den politiske lovgivning som menneskeværk". Den katolske kirke drømmer formentlig stadig om teokratiet. Hos os i Nordeuropa er præsten ikke mere end alle andre mennesker; vi er da heldigvis mange, som mener, at samfund og demokrati har nydt godt af den del af sekulariseringen.

H... Se mere

Synes godt om · Svar · 2 · 18. maj 2017 04:38

[Vis 4 svar mere i denne tråd](#)

Christian Lindtner · Københavns Universitet

Det bør ikke overses, at lutherdommen har virket dybt fordømmende og fortsat gør det.

Synes godt om · Svar · 1 · 17. maj 2017 12:51

Kristian Baggsgaard · Emeritus hos Biersted kirke.

Det var da godt nok noget af en påstand fra en formodentlig oplyst universitetsmand. Og begrundet bliver den ikke. Dog: uanset om der findes dumhed alle steder og dermed også i det lutherske, så er det, som Kai Sørlander anfører, protestantisk kristendom, der har hjulpet os frem til den sekularisering af det politiske, som

vort demokrati nyder godt af. Selvfølgelig har det også

kunnet findes statsraison, hvor Islam har været fremherskende i de muslimske lande. Husk: Du kan stadig få 4 uger gratis adgang til Kristeligt Dagblad. Denne information er ikke kun for mændene med Suleiman 2. kaldet levgiveren. Og i møderne med Shah Jehan. Hos

OK

Læs mere

Kaldet lovgiveren. Og i mængden med Shan Jahan. Hus

Telefon: 33 48 05 00 | Abonnement: 33 48 05 05 |
Annoncer: 33 48 05 00 | Læs mere om [ophavsret](#) og
[persondatapolitik](#) | © 2016 Kristeligt Dagblad,
Vimmelskftet 47, 1161 København K

Webstet anvender cookies til at huske dine indstillinger, statistik og et målrettede annoncer. Denne information deles med tredjepart.
Husk. Du kan stadig få 4 uger gratis

OK

Læs mere